

Salkım Söğüt

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3 Sayı: 29 - Aralık/2025

Fotoğraf
Yasin MORTAŞ

Hayriye GÖZTAŞ ● Tayyib ATMACA ● Lütfi BİLİR ● Ali BÜYÜKÇAPAR
Mesut BİLGİNER ● Mustafa ALYAZ ● Tezay TEZCAN AKKURT ● Tuğba TEZCAN AKKURT
Meryem YARDIMCI KÜÇÜK ● Gülşen KIRMACI ● Gülçin Yağmur AKBULUT
Maşide AYDOĞAN DİNÇER ● Ali BOZ ● Zekeriya ÇAKABEY ● Halûk TANRIVERDİ
Ayşe DAĞLIOĞLU ● Cemal KARSAVRAN ● Mehmet Ali ABAKAY ● Resul BAYRAKTAR
Faik KUMRU ● Kader YILMAZ ● Halil İbrahim ÜNLÜ ● Mustafa Kemal ERDOĞAN
Kemal ÇERÇİBAŞI ● Mehmet RAYMAN ● Hasan EJDERHA / Ali AVGIN

Salkım Söğüt
Edebiyat Dergisi

Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat
Derneği adına
sahibi ve

Yayın Yönetmeni
Ali AVGIN

Yayın Kurulu
Lütfi BİLİR
Ali AVGIN
Zekeriya ÇAKABEY
Tezay TEZCAN AKKURT
Tuğba TEZCAN AKKURT

Kapak Fotoğrafi
Yasin MORTAŞ

Dergi Tasarım-Uygulama
Mehmet Sait AVGIN

İletişim
05322818584
www.mesder.org.tr
mesder4646@gmail.com

Adres
Tavşantepe Mahallesi
Esentepe Konutları Bitişiği
Onikişubat/Kahramanmaraş

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3 Sayı: 29
Aralık 2025

Dergide yer verilen yazı
ve fotoğrafların hukuki
sorumluluğu ürün
sahibine aittir.

Acı ve tatlı anların nakşolduğu üç yılı geride bırakmanın soylu bahtıyarlığıyla, Salkım Söğüt dergisi, 2025/Aralık - 29. Sayısı ile yeniden huzurlarınızda.

İlk sayımızın okuyucuyla buluştuğu (1 Şubat 2023) günün haftasında asrın felaketiyle sarsılmış, en zor günlerimizi yaşamıştık. Takvimler, zorunlu olarak ikinci sayımızın yayımlanmasını altı ay sonraya ertelemişti. Lakin kayıplarımız ne denli büyük olursa olsun, hamdolsun ki özümüzü, ruhumuzu ve dirayetli moralimizi asla yitirmedik. Derneğimiz ve dergimiz, tıpkı küllerinden yeniden doğan bir anka kuşu gibi, bu zorlu sınavdan zaferle çıkmayı başardı. Bu üç yıllık meşakkatli süreç, nice zorlukların yanı sıra, göğsümüzü kabartan nice güzellikleri de kucağımıza bıraktı.

Karşılaştığımız en büyük güzellik, şüphesiz ki Kahramanmaraş'ın UNESCO Edebiyat Şehri ilan edilmesi idi. Geçtiğimiz ay aldığımız bu kutlu müjdeyle; şairlerimiz, yazarlarımız, ediplerimiz, sanat adamlarımız ve tüm kurum kuruluşlarımızla yekvücut bir şehir halkı olarak, bu haklı gururun coşkusu derinden yaşadık. Kahramanmaraş artık yalnızca şiirin ve edebiyatın kadim başkenti olmakla kalmamış, bütün bir Türkiye'nin Edebiyat Şehri unvanını almıştır.

Kahramanmaraş olarak en zoru başardık. Ancak biliyoruz ki, önümüzde daha zorlu ve onurlu bir yolculuk bizi bekliyor. Zira edebiyat alanında temsil ettiğimiz bu coğrafya artık yalnızca kendi il sınırlarımızdan ibaret değildir; bizler, bütün bir Türkiye'yi dünya sahnesinde temsil etmenin büyük sorumluluğunu ve gururunu da omuzlayacağız. Şehrimize ve ülkemize hayırlı uğurlu olsun.

Bu derin duygularla nice nice Salkım Söğüt sayılarında yeniden buluşmak ve bu edebiyat yolculuğuna omuz omuza devam etmek ümidiyle...

ALİ AVGIN
Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat Derneği
Başkanı

KAHVERENGİ DERİ ELDİVEN

Sabahın serinliği henüz kaybolmamıştı. Arnavutköy'deki evden çıkmış, bahçede ıhlamur ağacının kokusuyla yıkanmış ve yeni güne gökten yağan tazeliği mazıların arasında hücrelerimle toplamıştım. Arabama bindim, çay bahçesine geçecektim. Yol boyunca mütevazı balıkçı lokantalarını ezen yeni mekânları, semtin kaybolan mahalle dokusunu seyrettim. Hıde'ye, Alexandra'ya meydan okuyan Âdem Baba'nın mekânına uzaktan selam verdim. Birkaç balıkçı ellerindeki oltayı denizin midesine salındırmış, ekmek arayışındaydı. Deniz de ruhum gibi dinginlik ile coşkunkluk arasında kararsız gibiydi. Çay bahçesine geldiğimde çalışanlara selam verdim, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını ortalığı göz ucuyla kontrol ettim. Sonra da çay bahçesinin en üst katındaki özel odama geçtim.

Yarım bıraktığım kitabı bitirmek niyetindeydim. Fakat bir süre sonra okuduğum kitaba zihnimin dağınıklığından adapte olamayınca cep telefonumu alıp aşağıya inmeye karar verdim. Elimdeki Filibeli Ahmet

Hilmi'nin Âmâk-ı Hayal'ini masaya bıraktım. Oysa Filibeli Ahmet Hilmi ile iyi dost olmuştuk. Çünkü yıllar öncesinden benim hikâyemi yazmış beni anlatmış gibiydi. Şu dünya içinde benim yalnız olmadığımı bana göstermişti. Ben bilgi arayıcısı Zahit'tim, o Raci... Raci içindeki endişe ve şüpheyi susturmak için mezarlıkta Aynalı Baba ile manevi seyahatlere çıkıyordu, ben ise Hattat Cafer Efendi ile gözlerimi hakikate açmıştım. Hürmüz ile Ehrimen'in savaşı, Gazap ile Hikmet'in savaşları... Aşk'ın her şeye üstün gelmesi... Ejderha sırtında dolaşması, Anka kuşu ile kâinatı gezmesi... Sanki bu kitapta anlatılan, Raci'nin başından geçen benim iç dünyamda çıkışı olmayan bir labirentin içten dışa doğru halka halka genişlemesinden başka bir şey değildi. Raci'nin tımarhane günlerine gelince iyiden iyiye kendimden korkmuştum. "Kalbimin inkâr ettiğini aklım tasdik ediyor, aklımın reddettiğini kalbim kabul ediyordu. Adına dünya dediğimiz bu durağı, derin bir üzüntüye kapılmadan seyretmek

acaba mümkün mü?” gibi birçok cümlesi zihnimin başköşesine çivilenmişti bile. Ama şimdi bitmesine çok az kalmasına rağmen kitaba aklımı veremiyordum. Zihnimi toparlayabilmek için de aşağıya indim. Dış mekân kalabalık olunca zemin katta, iç mekânda oturmaya karar verdim. Nilgün Hanım’ın yanımdan geçerken oflayıp pufladığını duydum. Nilgün Hanım’a yaklaşarak:

“Bir sorun mu var Nilgün Hanım? Yorgun musunuz? İsterseniz biraz dinlenin.”

Kapının yanındaki müşteriye başıyla işaret ederek fısıldadı:

“Hayır, Zahit Bey, şuradaki bey... Biraz fazla titiz galiba... Masayı defalarca sildirdi, bardakları tekrar yıkat-tı, çatal kaşık... Şu an sadece onunla ilgileniyorum. Sanki beni şahsına özel garson ilan etti... İstekleri de bitmiyor. Dışarıya yetişemiyorum. Bakın, bu sefer de tabakları yakından irdeliyor. Müşteri her zaman haklıdır, kaidesince de sabrediyorum. Üzgünüm sizi rahatsız edecek bir davranışta bulunduyсам.”

“Hayır, Nilgün Hanım. Rahat olun, lütfen. İsterseniz siz dışarıdaki müşterilerle ilgilenin, bir şey isterse ben beyefendi ile ilgilenirim...”

“Ama Zahit Bey...”

Nilgün Hanım’a gülümseyerek, başıyla dışarıyı işaret ettim. O da tebessüm ederek dışarıya çıktı. Daha önce yorulma emaresi hiç göstermeyen Nilgün Hanım’ı yormayı başaran müşteriye açıkçası merak etmiştim. Üç çocuk annesi olan Nilgün Hanım çay bahçesinde hep güler yüzlü ve atıktı. Çok da sabırlı bir kadındı. Evde hem hasta kayınvalidesine bakıyor hem de evlerinin gelirine maddi anlamda omuz veriyordu. Çocukları da oldukça terbiyeliydi ve ikisi üniversitede okuyordu, en büyük ise Ankara’da sınıf öğretmeni-ydi. Nilgün

Hanım’ı yormayı ve diline “off” kelimesini düşürmeyi başaran kişi gerçekten zor biri olmalıydı.

Aşağı yukarı benim yaşlarımda olan, kapının hemen yanındaki masada oturan, elmas yüzlü bu beyefendiye dikkat kesildim. Eline -Tanca olduğu belli- oldukça pahalı, ince deriden kahverengi bir eldiven giymişti. Ve işaret parmağı ile tabağın kenarındaki olan ya da olmayan bir şeye dokunmaya çalışıyordu. Yanına yaklaşarak:

“İyi günler, beyefendi. Tabak ile ilgili bir sorun varsa yardımcı olabilirim. Hoşunuza gitmeyen bir durum varsa değiştirebilirim. Bu arada ben Zahit, çay bahçesinin sahibiyim. Çok özür dilerim, müşterilerin hizmet alma kalitesini zaman zaman yerinde tetkik etmeyi seviyorum. Sizi görünce çok ince fikirli olduğunuzu fark ettim. Çay bahçemizle ilgili tavsiye ve istekleriniz varsa duymayı çok isterim. Yeniliğe ve değişime açık bir mekân vizyonumuz var” dedim.

Karşımdaki bey, beni baştan ayağa iyice süzdükten ve önümde birleştirdiğim ellerimi keskin gözleriyle -bana hissettirmemeye çalışarak- inceledikten sonra kendi sandalyesini biraz geriye çekti ve karşısını göstererek konuşmaya başladı:

“Buyurun, oturmak isterseniz...”

Açıkçası bu cevabı hiç beklemiyordum. Bu cevap karşısında bende kısa süreli bir tutulma oldu. Ardı arkası kesilmeyecek bir şikâyet listesi beklerken beni masasına davet ediyordu. Böyle titizlik gösteren birilerinin genelde dışarıya açık olmadıklarını biliyordum. Bu tutumuyla da beni şaşırtmayı başarmıştı. Beni şaşırtan bu adamı daha yakından tanıma isteği duydum ve kibar davetine teşekkür ederek karşısına oturdum. İlk defa tanıştığın biriyle sohbet konusu oluşturmak aslında hiç kolay değildi.

Ama ben bu konuda kendimi yetenekli sayıyordum. Yürüdüğüm elli küsur yıl boyunca bu şekilde birçok ortama müdahil olmuşum. Özellikle iş dünyasında yapay sohbetleri düşünürsek... Fakat çay bahçesindeki sohbetler hep doğal ve kendi akışında ilerliyordu. Genellikle de çay bahçesini, hatıra eşya biriktirme merakımı sorguluyorlar, öğrenmek istiyorlardı. Ve böylece en doğal sohbet zaman dilimleri oluşuyordu. İnsan sarrafı olduğumu düşünürdüm; fakat karşımdaki bu bey ile ilgili bu sefer fazla yorum üretemiyordum. Cümlelerindeki düzgün vurgu ve tonlamasına, duru İstanbul Türkçesine bakılırsa İstanbul'un yerlilerindendi. Elmas yüz şekli, küçük çekik gözleri, koyu kahverengi saçları ve uzun iskelet yapısıyla bir yazar havası taşıyordu. Elindeki pahalı, deri eldiven bir soyluluğun göstergesinden ziyade bir ruh yarasının izlerini kapatıyor hissi uyandırmıştı bende. Evet, şimdi hatırladım. Hem de bu özelliği ile tam da Hüseyin Rahmi'ye benziyordu. Eldiven takmadan sokağa çıkamayan, sokakta el sıkmasını sevmeyen, evde kapıları entarisinin ucuyla tutup açan ve bu huyları yüzünden hiç evlenemeyen Hüseyin Rahmi Gürpınar'a... Annesinin ölümünden sonra büyük buhranlar yaşayan Hüseyin Rahmi'ye... Onu "Mürebbiye ve Nimetşinas" ile tanımıştım. Ve Nimetşinas'ı annesine ithaf ettiğini okuyunca daha da ilgimi çekmişti. Hatta Nimetşinas romanının önsözünde ölümü tanımlaması beni derinden etkilemişti. Demek ki çoğu insanın hayatında böyle derin iz bırakan olaylar bir şekilde vuku buluyordu. Bir anda karşımdaki beyi Hüseyin Rahmi ile özdeşleştirmiştim. Bu aralar bunu çok yapıyordum. Birini, başka biriyle yâd etmek, aralarında benzer yanlar tayin etmek...

Kibar teklifini hemen kabul ettim; çünkü beni şaşırtan bu beyi daha yakından tanımak istiyordum.

"Çok sevinirim, elbette. Tabi size rahatsızlık vermeyeceksem."

"Çok memnun oldum Zahit Bey, ben de Veli..."

Veli Bey'in karşısına oturduktan sonra beni süzen bakışları üzerimde gezinmedik yer bırakmamıştı. Kendimi onun gözleriyle didik didik aranmış hissettim. Sanki onun bakışları altında içimi dışıma çeviren bir röntgen cihazındaydım. Bende ne aradığını, ne bulduğunu da merak etmiyor değildim. Sonra konuşmaya başladı:

"Mekânınızı çok sevdim. Özellikle iç mekânı. Dış mekânlar bana hitap etmiyor açıkçası. Geldiğimde evet, gözüme çarpan birkaç husus oldu ama -çalışanlarınız gerçekten çok kibarlar- hemen sorunumu giderdiler. Siz de çok kibarsınız, ilginize teşekkür ederim. Bence yol boyunca en oturulabilir çay bahçesi burası diyebilirim."

Veli Bey'den bu sözleri duymak hoşuma gitmişti. Ben de ona teşekkür ederek biraz çay bahçesini, içindeki aile ortamını anlattım. Benim konuşmalarında bir yakınlık bulmuş olmalıydı ki o da sohbetin merkezine kendisini alıp anlatmaya başladı.

"Ben yedi kuşak Tellakzadelerden Veli Turan. Ailemiz öteden beri saray hamamından başlamak suretiyle İstanbul'un en meşhur hamamlarında tellak vazifesinde bulunmuş. Ben de dededen kalma bu mesleği yıllarca sürdürdüm. En son da Hürrem Sultan Hamamı'nda biraz çalışıp ayrıldım. Fakat artık ne tellak olmanın bir önemi ne de o eski hamam kültürü kaldı. Modern denilen evlere alafranga duşlar girince sabahın akşama kadar süren hamam sefası da zamana yenildi. Gir, ıslan, çık oldu.

Hamam, duş oldu.”

Veli Bey’in söyledikleri beni o kadar şaşırtmıştı ki -şaşkınlığımı gizleyememiş olacağım- kendisine inanmadığımı sanarak daha eskilere gitti.

“Yoksa sizin hiç hamam kültürünüz yok mu? Eğer yoksa...İnanın bana, bu çok büyük eksiklik. Türk kültüründe çok geniş yer tutan bir unsurun geldiği noktaya bakar mısınız? 15-17. yüzyıllar arasında sadece İstanbul’da inşa edilmiş elli iki hamam olduğunu biliyorum. Düşünsenize o zaman dilimini. Bu oldukça büyük bir sayı, dikkatinizi çekerim. Hem bir şifa kaynağı, hem sanat icra yeri, hem zengini fakiri bir eden yerdir.

Şimdi ise bizi basit bir keseci olarak görüyorlar. Dedelerimden o büyük ihtişamı dinleyip de günümüzdeki halimizi görünce düştüğümüz durumdan hayâ ediyorum. Şimdi size dil varlığımızdaki hamam ile ilgili zenginliği döksem eminim daha çok şaşıracaksınız. İsterseniz birkaç tane sizin için sayayım: “Hamam gibi/ hamama giren terler/iki çıplak bir hamama yakışır/ karı malı hamam tokmağı/ eski hamam eski tas/ berberin solumazı, tellağın terlemezi, kahvecinin söylemezi/ hamamda kurnası, düğünde sediri/ hamama gider kurna beğenmez, düğüne gider zurna beğenmez...” Bu yaşıma kadar büyüklerimden kulaklarımda yer edenlerden.

Veli Efendi gerçekten de haklıydı, hamam kültürüm hiç yoktu. Bu yüzden de anlattıkları bana çok ilginç gelmişti. Sohbetinden hoşlanmıştım. Görmüş geçirmiş bir hayatın izleri vardı sözlerinde. Fakat gözlerim ellerinden çıkarmadığı eldivenlere sürekli takılıp kalıyordu. Kendimce anlamlar aramaya çalışıyordum. Bu düşüncelerimi hissetmiş olmalıydı. Fark ettim ki gözlem yapmayı ve gözlemlerinden anlamlar çıkarmayı bi-

len, sezgi gücü yüksek biriydi. Derin bir iç çekerek devam etti.

“Şimdi, belki de elimdeki eldivenleri merak ediyorsunuz. Otobüste, alışveriş merkezlerinde olsa dikkat çekmeyecek ama böyle yiyecek üzerine olan mekânlarda dikkat çekiyor işte. Haklılar da. Bu da bana tellak olmaktan kalma bir hatıra diyelim. Annemin aşırı derecede titiz olması ve öyle bir evde büyümeme ek olarak hamamda birçok insanı yıkamak, onların tenine dokunmak, akan kirlerini görmek, ter kokularını duymak, orantısız vücutlarına losyonlar uygulamak, insanların bize bakış açısındaki tiksinti...Bende zamanla hassasiyet oluşturdu. Bu hassasiyet o kadar büyüdü ki yemek yiyemez oldum. Sonra çözümü yemek yerken ya da bir yiyeceğe dokunurken bu şekilde eldiven giymekte buldum. Ekmeğe dokunmayı, bir meyveyi hissetmeyi o kadar özledim ki. Şimdi bir psikiyatristten bu konuyla ilgili destek alıyorum. Zaten buraya da oradan geliyorum. Çemberlitaş’ta... Oradan çıkınca biraz yürümek istedim. Doktorumun söylediklerini biraz da uygulamak istedim aslında. Çünkü kendime inanmak ve başarmak istiyorum.”

Veli Efendi bunları söylerken hüznünlendi. Bu anlattıkları beni ters köşe etmişti. Sohbetimizin buraya geleceğini ya da elindeki eldivenlerin böyle bir hikâyesi olacağını hiç tahmin etmemiştim. Karşımdaki insan ekmeğe dokunmayı, bir meyveyi hissetmeyi özlediğini söylüyordu. Haline şükredecek nedenler listeme yenilerini eklenmişti. Aklıma geleni denemek istedim.

“Veli Efendi, gerçekten hamam kültürüm yoktu. Ve anlattıklarınızı büyük bir hayranlıkla dinledim. Kesinlikle ilk fırsatta bir hamama gideceğim. Anlattıklarınızı dene-

yimlemeyi istiyorum. Ben de size çay bahçemizden bahsetmiştim, raflardaki anılardan, eşyalardan... Normalde buraya gelenlerin çoğu ben istemeden kendi teklifleriyle kendilerinden hep bir eşya, bir anı çay bahçesine bırakırlardı. Fakat şimdi ilk defa birinden bir şey istemiş olacağım. Sizden... Eldivenlerinizi... Bana, çay bahçemize bu güzel sohbetin nişanesi olarak eldivenlerinizi hatıra bırakmak ister misiniz? Çok sevinirim...”

Bu sefer şaşırma sırası ondaydı. Ne diyeceğini bilemedi. Bakışlarını kaçırdı, karşısında küçüldü. Ve sonra -zor da olsa- eldivenlerini çıkarıp masaya koydu... Ardına ekledi:

“Doktorum da bunu demişti, biliyor musunuz? İlk fırsatta eldivenlerimi çıkarma cesareti göstermemi. Çünkü bende o cesaretin varlığına inandığını ve bunun için de hazır olduğumu... Şimdi bu eldivenlerin elimden çıkışı benim için büyük bir eksiklik olsa da beni, sizi, doktorumu ve en çok da eşimi sevindirecek galiba... Buyurun benden çay bahçenize hatıra olarak kalsın.”

Veli Efendi zorlanmıştı ama cümleleri de gerçekten beni çok mutlu etmişti. Cihangir’e iki simit, iki çay söyledim. Veli Efendi uzunca bir hazırlık sürecinden sonra simidi eline alma cesaretini kendinde buldu. Onun karşısında iştahla yemem ve sohbeti hamamdan şiirlere götürmem galiba cesaretini artırmıştı. Belki de doktorunun söylemleri... Titreyen eline rağmen simidi iki parmağının ucuyla kavradı, küçük bir ısıklık aldı. Simidini yarım bıraktı ama çayını bitirmişti. İsrar etmedim. Ara ara eldivensiz ellerini gözleriyle incelemeyi sürdürüyordu. Sonra sözü tekrar hamama getirdi, ben de sözünü kesmeden anlattıklarını dinledim.

“Damat hamamında aranan isim-

lerdendim. Beni bilmeyen yoktu. Muhakkak bir ay öncesinden damat hamam listem dolmuş olurdu. Damat ve arkadaşları beni arayıp randevu alırlardı. Ben hamam sürecinde damat ile ilgilenirdim. Önce kese bölümü olurdu sonra köpük masajı... Sauna da terletilir, vücut iyice gevşetilirdi. İsteğine göre erguvan özlü ürünler, kil maskesi, meyve tabakları ile damadın hamam sefası zenginleştirilirdi. Evet, bunlar güzel yanları... Olumsuz yanları yok muydu? Elbette vardı. Peştemali beline dolayan içerde. Kim girerse girsin o yüzden tamamen silahsız ve savunmasız olurdu. Bu yüzden kimi mafya babasının, kan davalının, zenginin, hırsızın suikastlara, cinayetlere, dedikodulara hamamda kurban gittiği çok olmuştur. Tellak kısmı duymaz, konuşmaz olmalı hamamda. Sohbet uzadıkça uzayacak gibi Zahit Bey, kalkmam gerekiyor. Simit, çay için teşekkür ederim. Sözümlerim olsun hamama bir gün sizi ben götüreceğim inşallah. Hamam kültürünü öyle başkasından öğrenmenize gönlüm razı olmaz. Hem İstanbul’da en iyi hamam hangisidir, benden iyi bilen olmaz.”

“Peki, o zaman Veli Efendi. Ben de siz götürene kadar gitmeyeceğim, sizi bekleyeceğim. Gerçekten çok merak ediyorum. Bunca zamandır İstanbul’dayım ama hiç geleneksel bir hamam sefası sürmedim. Beni öyle heveslendirdiniz ki anlatamam. Asıl ben size teşekkür ederim hem eldivenler için hem bu hoşsohbetiniz için. Yine bekliyoruz sizi.”

Veli Efendi’yi kapıya kadar geçirip uğurladım. Üst kattaki odama çıkarken aklım insana ve hayata dair sorular arasında sanki Safâ ile Merve tepeleri arasındaymış gibi yine say yapıyordu.

HÜSEYİNİ MAKAMI

devamlı yalnızlık devamlı keder
müzmin bir hastalık senin çektiğin
kendine küskünlük kaç yıl sürecek
susarak ne kadar konuşacaksın
her akşam kendine kabaran için
ne zaman dövecek kıyılarımı

arasam sesini özledim desem
soluduğun efkâr içime dolar
aklıma gelmedik korkular gelir
sensizliğin ortasında kalırım
içimi dökemem kelimelerle
yine sessizlikten donar telefon

SENİ

Keşke
olabilseydim farkında
bendini yırtan sel gibi
akan zamanın;
daha önce bulurdum SENİ.

Keşke
olabilseydim farkında
dur-durak bilmeden
değişen mevsimlerin;
daha çok severdim SENİ.

Keşke
olabilseydim farkında
hatıraların
aşka kattığı değeri;
daha çok düşünürdüm SEN'li günleri.

TURNA

Turna derler bir garip kuşum
Bulutları dağıtırım akşamları
Açın pencerenizi yıldız dolsun odanıza
Durmayın dokunun gökkuşaklarına
Kanatlarımı açınca başlar hüzün sağnağı
Zerrelerde kıyamet gözlerde yaş

Koç dağının ötesinde gönüller otağındayım
Sis düşerken ulu yamaçlara
Çağrısı duyulur Şahımın
Ulu divan öncesinde

Nergis paryavşanı orkide
Yeminlerinde durdu
Şahit oldum tufan vaktinde

Kaç bin yıl geçti
Dağladı Şahımın cemali yüreğimi
Küle karışırken varlığım
Deli poyrazlara şarkılarım kaldı

SEKÂHÜM

Nefsinden geçenlere aşk olsun
'Sekâhüm' içenlere aşk olsun
Ehl-i Beyti rehnümâ bilince
Muhabbet derenlere aşk olsun

Sen ki dünyadan hazer edince
Gönülden gönüle sefer edince
Aşkını seferde yâver edince
İtirazsız gelenlere aşk olsun

Âşıkân gül bahçesine girince
Mest olur mâşukunu görünce
Dîvâne agâh ol, dost seçince
İvazsız sevenlere aşk olsun

❖ *Mustafa ALYAZ* ❖

BİR "YÜREK KIRAATHANESİ" SAHİBİNİN ARDINDAN: ALİ HAYDAR TUĞ

Kültür ve sanat dünyamızın büyük şehirlerin parlak ışıkları altında dönen gürültülü çarkları arasında, Anadolu'nun sessiz ve derin topraklarında kendi meşalesini inatla yakan, adını tabelalara değil kalplere yazdırmayı seçen insanlar vardır.

Onlar, büyük iddiaların, gösterişli lansmanların ve medya şovlarının uzağında, birer "dava adamı" olarak, adanmış bir ömrün neferliğini yaparlar. İşte Ali Haydar Tuğ, tam da böyle bir insandı; Kahramanmaraş'ın edebiyat ikliminde, kendi kurduğu "Yürek Kiraathanesi"nin hem sahibi hem de en vefalı müdavimi olan bir mütefekkir.

Vefatının ardından dostlarının kaleme aldığı yazıları okurken, bir kişinin ardında bıraktığı izin, eserlerinin niceliğinden çok, dokunduğu ruhların niteliğiyle ölçüldüğünü bir kez daha anlıyoruz.

Ali Haydar Tuğ'un hikayesi, bir şairin veya bir yayıncının biyografisinden çok daha fazlasıdır; bu, Anadolu'da edebiyata "sadakat ve vefa ile" tutunmanın, imkansızlıklar içinde bir "umut" yertmeninin destanıdır.

Onun çıkardığı Edebiyat Yaprağı dergisi, sadece basılı bir mecra değil Rânâ İslâm Değirmenci'nin o muhteşem tespitiyle, bir "Yürek Kiraathanesi" idi.

Bir kitap fuarında, onlarca yayınevinin arasında mütevazı bir stant, nasıl olur da Rasim Özdenören'den Bahaettin Karakoç'a, valilerden genç şairlere kadar herkesin uğrak yeri olur?

Cevap basittir... Çünkü o stant, ticari bir işletme değil samimiyetin, vefanın ve edebiyat aşkının bir sığınağıydı. Ali Haydar Tuğ, o "kiraathane"nin kapısını herkese açık tutan, "gül yürekli bir gönül insanıydı".

Peki, nedir bir insanı "yürek adamı" yapan?

Mustafa Çelebi Çetinkaya, bıyıklarının yeni terlediği yaşlarda yazdığı üç beş satıra kıymet verip elini uzatanın Tuğ olduğunu söylerken, aslında bu sorunun cevabını veriyor.

O, genç bir kalemin hevesini kırmayan, aksine ona "geniş bir okyanusu gösteren" bir kılavuzdu.

Mehmet Kaya'nın "ceketinin cebinde her zaman bir iki şiir kitabı olurdu" gözlemi, onun hayatının merkezinde

neyin olduğunu özetler.

Maaşını alırken "bak bu kadar aldım paylaşabiliriz" diyebilen bir dost olması, onun için edebiyatın ve dostluğun, maddi kaygıların çok ötesinde bir varoluş biçimi olduğunu gösterir.

Bu, günümüzün "reklam şempanzeleri" ve "makam köleleri" çağında nadir bulunan, neredeyse unutulmuş bir erdemdir.

Onun mücadelesi sadece kişisel değildi aynı zamanda coğrafi bir mücadelenin de simgesiydi.

Anadolu'da dergi çıkarmanın ne denli zorlu bir sevda işi olduğunu Ali Özkanlı vurgular. Ali Haydar Tuğ, "yedi güzel adamın kutlu izini" sürerken, aslında bir geleneğin taşıyıcısıydı. Ancak bu izi sürerken karşılaştığı zorluklar, özellikle de kalp rahatsızlığıyla boğuştuğu son yıllar, onun bu davaya nasıl bir bedel ödediğinin de kanıtıdır. Hastalıkla mücadele ederken, bir zamanlar dergisinde şiirini yayımlatmak için etrafında olanların vefasızlığından dem vuran dostlarının sitemi, kültür hayatımızın acı bir gerçeğini yüzümüze çarpar... Yalnızlık. O, Mehmet Akif İnan'ın dizelerindeki gibi, "bir zırha bürünmüştü bu çağa karşı" ama bu zırhın altındaki yorgun yüreği ne yazık ki daha fazla dayanamadı.

Hüseyin Gök'ün tanıklığıyla, Yeni Edebiyat Yaprağı dergisinin, farklı dünya görüşlerinden şair ve yazarlara yer verebilen kucaklayıcı tavrı, Tuğ'un ideolojik kutuplaşmalardan uzak, edebiyatı merkeze alan bilge duruşunu ortaya koyar. O, keskin bir tarafı olmasına rağmen, bunu asla beşeri ilişkilerine yansıtmamış, "her kesimden insanla rahat diyalog kurabilen" birleştirici bir figür olmuştur.

Bu, günümüzün keskin çizgilerle

bölünmüş aydın profilinin ne kadar uzağında, ne kadar ihtiyaç duyulan bir duruştur.

Şimdi sormak gerek: Bir insan gittiğinde geriye ne kalır?

Ali Haydar Tuğ'dan geriye, 2016'da yayımladığı tek şiir kitabı Uzaktaki Karartı mı kaldı sadece?

Hayır...

Mehmet Ali Abakay'ın onu "arslan yürekli bir adam" olarak nitelemesi, Rüstem Ahmet Gözübüyük'ün onu "memleketin yazar ve edipleri arasında bir köprü" olarak görmesi, ardında bıraktığı asıl mirasın ne olduğunu gösteriyor.

O, eserden çok etki, metinden çok insan biriktirmişti. Bayrağı devralan oğlu Osman Tuğrul Tuğ, sadece bir gazetesinin veya derginin değil bu manevi mirasın da sorumluluğunu üstlenmiştir.

Ali Haydar Tuğ'un hayatı ve mücadelesi, bizlere modern dünyanın hız ve gösteriş kültürüne karşı bir alternatif sunuyor...

Sabırla, tevazuyla, inatla ve en önemlisi yürekle yapılan işin kalıcılığı. O, "ömrü yitirdim bulunursa gönderin" diyecek kadar alçakgönüllü bir vasiyet bırakmış olabilir; ancak onun yitirmedığı, aksine çoğalttığı şey, dostlarının ve okurlarının kalbindeki o "Yürek Kıraathanesi"dir.

O kıraathanenin ışığını yanık tutmak, kapısını yeni kalemlere ve samimi ruhlara açık bırakmak, şimdi onu sevenlerin ve Türk edebiyatının boynunun borcudur.

Zira bazı insanlar, bedenlen aramızdan ayrılırsalar da kurdukları o "kıraathaneler"de fikirleriyle ve ruhlarıyla yaşamaya devam ederler. Mekânı cennet olsun.

NAZA GEREK YOK

Çözmedim düğümü bazen bilerek
Sen attın bilirim ize gerek yok
Yazdığın şiire imza ne gerek
Sen yazdın bilirim söze gerek yok

Rüzgârı dilersem çölden estirdin
Ilık ılık bazen gölden estirdin
Yola çıktığımda yoldan estirdin
Poyraz estiğinde buza gerek yok

Güneşi yerine nasıl kondurdun
Akşam olduğunda nasıl söndürdün
Hilâli geceye nasıl indirdin
Sen varsın içimde yaza gerek yok

Papatyayı sevsem güller küser mi
Güvercini sevsem bülbül susar mı
Gönül rahmetinden ümit keser mi
Nağme seni söyler saza gerek yok

Ben seni bilince, kendim olmuşum
Seni bilmez isem, zaten ölmüşüm
Senden gelip sana, dönen kulmuşum
İzzet sofrasında naza gerek yok

SEYYAH

Serapa yalnızlık benimki,
Tenhada da aynı kalabalıkta da.
Sılamı gurbete çeviren ne ki?
Seyyah olup gezen benim rüyada.
Dünya dipsiz bir kuyu fezada,
Ay düşse içine aydınlanmayan.
Debelenen bir katreyim bense deryada,
Balıklara yoldaş, uzak Hâlıktan...

❖ *Meryem YARDIMCI KÜÇÜK* ❖

YASLI KADINLAR KEDERİ

Elinde ipi elinde yazgısı
sırtında taşıyordu çarmihini
Uykusu silinmiş gözlerinden
saçlarını satıyordu
suyunu, ateşini, hayalini...
Tedirgin özgürlüğünü satıyordu pa-
zarlarda
sevdasını satıyordu

Bir yerlerde şarapnellere
çocuklarını kurban diyerek ellerinin
mabedini inşa ederken anneler
şarap renginde endam aynasında
firuze bir sızıyla
Sularında bomboş testi
dağında yeller ararken mağaralardan
evlerini
"Toprağım, taşım" diye diye satıyordu
yaşadığın kentin
vurulsun zembereği

Sesten keskin orağını saklamıştı kınına
Keskin bir teraziyi kaldıran kolundan
düşürüyor ayrılık
bıraktırken en değerlisini
Bire elli vermeyecek harman sevinçleri
yetişmeden
allı pullu elbiselerinin dikişi siyah iplikten
altından gümüşten ganimet yok payına
sevgilinin tenini, terini, nefesini tanımadan

Ahşap iskele yalnızlığında
yarının yeminini çerçeve gibi
kalbindeki sevincini soldururken
bırakmak, parçalara ayrılmak
çok mu fazla, çok mu eksik
Kan kusmadan dinmiyor ağıtlar
küldeki giz alevinde inlerken
balçığa dönüşürken özlem

Tüm başkaldırıları suskun
Bırak yaslanayım omuzlarına
sen öğretiyorsun
gece yarısı saatinin üstündeki
uçurum karanlığını

Damıtırken aşk seni
kimse bilmeyecek vaadini
Müebbeten öldüğümde
ölebilirim tüm işyanlar bileğimde
düşmelerde beklemeyi bilmeden
Meydanlarda halaylarla
sensiz, kimsesiz, sessiz;
yarım dizeler yaralı dudaklarımda
ölebilirim

Örterken üzerimi suskuyla
tortunun ve korkunun ıslak neminde
evrensel bir ıstırapla sildim kendimi
Yürürken anlaşı(a)mamışlığın
ve anlatamayışın izlerinde
derince seyre daldım
Gözüm boşlukta
Bir kadın, zemheri ömrünün
Buz perdesini yalnızlığa çekerken
Omuzlarına tüneyen kuşlar dağılıyordu
Yaslı kadınlar
kaderinin haritasını yontarken...

NE OLDU SANA

Büyük evler, hızlı arabalar, çok para
Şatafatta kalmayı mı öğretti dünya
Unuttun bildiğini caka sata sata
Hani kanmam diyordun hep ne oldu sana?

Ne çok büyüttün arzuları emelinde
Döndürüp durdun her gün çark gibi dilinde
Oyuncak mı oldun sen nefsinin elinde
Esir mi aldı tutkular ne oldu sana?

Çok mu hoşuna gitti kuraklığı çölün
Ne gülün değerini bildin ne bülbülün
Yıkık dökük bir harabede gibi gönlün
Zindana mı döndü için ne oldu sana?

Hiç utanması yok mu kayıtsızlığının
Bir çaresi olsa ah bu arsızlığının
O ilk halinden eser yok azizliğinin
Kalmamış yüzünün nuru ne oldu sana?

Bir ürperti düşürdün kemiklere bile
Umutlar ağlıyor korkudan ölesiye
Bilmelisin ki kabul değilsin sen böyle
Işık yok insanlığında ne oldu sana?

❖ *Gülçin Yağmur AKBULUT* ❖

AKTUĞ'UN MASKELERİ

Limanına varmış bir gemiyim akşamın sömestrinde. Yüzüme yamadığım sahte gülümsemeyle bir yirmi dört saat daha tükendi ömrümün gerisinde. Dilsiz serzenişler, hayata karşı yinelenen kıvrak zamanın arka bahçesinde raks etmekte.

Şemsin türküsüyle üç yüz atmış beş kapının her gün birini aralar, akşamın ilk evresiyle de kapatırım ardı ardınca. Hep aynı ezgide yürürüm ömrüme açılan caddelerde. Yaşamıma biçilen kaftan gelgeç birer gölge oyunundan ibaret... Birbirini kovalayan akrep ve yelkovan ölüme ilerleyen şafakları bir bir ağartmakta sırasıyla.

Kaç rengi var çehreme takındığımız maskelerin? Mavi, kırmızı ya da gök zümrüt. İş yerinde yavruağzı, evde limonküfü, çarşıda pazarda soğan kabuğu... Eşit aralıklarla değiştirdiğim peçe, bazen güler yüzlü bazen somurtkan veya asabi. Hayat sahnesine uyarlanmış piyonlardan ibaret değil mi ki insanoğlu zaten.

Günün gereği celladı olmak istediğim alarmin çalmasıyla yataktan

fırladım. Çorabımın birinin siyahken diğerinin füme rengi olduğunu simitçi çocuğun tuhaf bakışları sayesinde fark ettim. İş arkadaşlarıma günaydın tebessümü takınırken değiştirdiğim bukalemun derisinin gün boyu devineceğini çok iyi biliyordum. Oysa yüzlerini bile görmek istemiyordum. Hele İçlerinden biri var ki selam vermeyi bırakın her görüşümde duvara çarmıhlamak istiyordum.

Çitlerin arkasında yaşamaktan yorulduğumu hissediyorum. Kendime sıfır kilometre olmanın vuslatını hayal ediyorum. Mevsimine göre urbalarla kuşanmak yerine, olmayı arzuladığım iklimin havzasında yüzmek istiyorum. İstedğim zaman ağlayıp sorgusuz sualsiz ve gamsız gülmeyi diliyorum. Bir keleşin kanat çırpışıyla keyiflenmeye, ağacın yaprak dökmesiyle bulutlanmaya istek duyuyorum. Ve her şeyden önemlisi kendi göğümün üstündeki lambaları, kendi şevkimce açıp kapatmayı umut ediyorum.

Odasına çağırıp attığı nutuklardan sonra elime bir yığın dosya

tutuşturan patronuma kendisiyle çalışmaktan onur duyduğumu söylerken aslında dünyanın en onursuz insanı vasfındaydım. İki, bilemediniz üç, hayır onlarca yüzü vardı Aktuğ'un.

Elinde akşam gazetesi olduğu halde yolumu kesen Filiz teyzenin yakındığı bel ve bacak ağrılarına kederlenmiş, benzeri mizaçlarımla sessizlik nöbetinin yollarını arıyordum. Kuzenimin düğününde palyaço suratıyla dolaşırken köstebek yuvaları gibi delik değişik bir yüreğin iniltisiydim aslında.

Yayvan dudaklarımla yüzüme ta-
kındığım şapşal gülümseme, içim-
deki öfkenin şekil değiştirmiş haliydi poliklinik sekreterinin çağırdığı saniyelerde. Hastane duvarlarına hasta fotoğraflarından oluşan bir pano asılsa en ibiş vesikalık benimkisi seçilirdi tereddütsüzce. Karasular indi yüzümün mimiklerine.

En ağır balyozu kafasına indirmek duyusuyla yanıp tutuşurken ürkek bir kiracı edasıyla mahşeri yaşadım ev sahibimin karşısında. Şakaklarım nasır tutmuş on bin çeşit maske takıp çıkarmaktan. Korkuyorum aynalardan. Burnumda havuç, boynumda kaşkol, kocaman bir kardan adam göreceğim aynaya yansıyan silüetimde.

Sevgimi boyutlandırmak isteyen eşime aşk değil alışkanlığım olduğunu ifade edebilmeyi isterdim. Kırık ayaklı bir sandalyede anılarımın can çektiğini, belleğimdeki tek aşkın on yedi sene öncesine ait

saklı bir kentte bekleye durduğunu haykırabilseydim keşke gözlerimde sevdasını ararken.

Kırk tane maskem var benim. Kırkını da kırıp atmak isterdim. Mahsur kaldığım kalıpları tek tek baltayla kırabilmeyi, kamuflaj örtülerinden sıyrılıp firari bir kaçak olmayı isterdim. Misafir olduğum bedenimden gerçek kimliğime hicret edebilsem, başkaları yerine kendi belirlediğim sınırlar içinde yaşayabilseydim keşke.

Kırk birinci maskem katran karası. Kırk birinci maskem olmaz olası. İşimi kaybetmemek için yüzüme boca ettiğim kömür siyahı. Küçük bir bedenin çıgıllıklarıyla dolu avuçlarımın içi. Olayı bütün çıplaklığıyla gören gözlerimin o anda dağlanmasını, patronumun ölüm eşkâliyle masum bir çocuğun üzerine çöküşünü görmemeyi yeğledim.

Küflü yüzümü galiz bir yalanın sapığına çevirdim. Bildiklerimi, gördüklerimi oynak bir hayal gibi dimağımdan silip attım. Görmedim dedim. İşitmedim dedim. Aydan aya evime götüreceğim üç kuruş için körpe bir yavrunun hıçkırıklarını boynumun köküne dayadım. Suçlu bir insanın elini kolunu sallayarak hakikatin duvarını baltayla yıkışını izledim. En az onun kadar suçlu olan Aktuğ'u yaşamı boyunca böcek gibi ezilmeye hüküm giydirdim.

Kırk birinci maskemi, kangren olmuş yüzüme paslı çivilerle ilelebet monte ettim.

TERKEDİLİŞ ŞEHİRİ

gri
bir rüzgârın koynunda
savruluyorum.
çıkıp gelsen diyorum
dallarım yeşerse tekrar
yalnızlığında akşamın
bak
yalnızlık türküleri söylüyor kuşlar.
iç çeken
bir kadın çılglığı
kaybolur ücra köşelerde
ahenksiz ruhunun gölgesiyle
içimde sakladığım kırgınlığın gölgesi.
karanlıkta beliren titrek bir ışık gibi...
ne yaklaşır ne de uzaklaşır; içimde sızlar.
sözlerim dağılır,
beynimde uğuldayan sesler
ürpertir gecemi
sesler
siz yok ettiniz beni
ben sesimin neresindeyim
bir yığın hatıra,
bir yığın yok oluş.
içimde yanıp kül olan mezarlardan

BANA GURBET OLMUŞ SILA BİLDİĞİM...

Bana gurbet olmuş sila bildiğim,
Tek dostum gurbette sazımdır sazım.
Dermanı yok nice tabip ellese,
İçimde kabaran sızımdır sızım.

Dostluklar tükenmiş, gönüller harap,
Meylimi verdim de eyledi turap,
Defteri, kitabı, kalemi ya Rab,
Derdimin dermanı yazımdır yazım.

Özlerim dostları geçtikçe günler,
Hayal meyal oldu bu günler dünler,
Gün gelir bir hasret türküsü dinler,
Uzamlara dalar gözümdür gözüm.

Dert ehli derdiyle yatar sarılıp,
Hüzün şelalesi akar durulup,
Mavzer kurşunuyla kalpten vurulup,
Ölür bir köşede özümdür özüm.

GÖNÜLLERE DOKUNMAK

**Meke Gölü kurumuş ama adı yaşıyor
Acı Göl'de yaşam yok, dertleri paylaşıyor
Sultan Selim Camii ve yanında külliyesi
Karapınar insanı güzel bir ruh taşıyor.**

İnsanoğlu biraz garip mi desem! Hayatımız, düşündüklerimiz, sosyal ilişkilerimiz ve çoğu zaman tezat teşkil eden önyargılarımız. İlk baktığımızda tarihi, doğal ve sosyal ilişkilerin güçlü olduğu; aynı zamanda insan çeşitliliği bakımından girdi çıktıkların olmadığı bir yerleşim yerinde “Kara” isminin bu bölgeyle özdeşleşmediği yargısına varsa da insan, gün geçtikçe bunun pek de önemli olmadığı sonucuna varıyor. Öyle ki geçmişten kalan tarihi miras, Allah'ın bu bölgeye bahsettiği doğa harikaları ve insanların bir amaç doğrultusunda tek vücut haline gelmesi. Ne güzel hasletler bunlar. Çoğu yerimize ve çoğu bölgemize kısmet olmayan hasletler.

Düşünün bir insan, bir güzel insan ortaya çıkar; bir etkinlik düzenlemeye çalışır ama çalışırken kazanmak ister. Ancak bu kazanmayı yalnız kendi değil, yanında yer alan arkadaşlarıyla birlikte kazanmak onun felsefesidir.

Belediye Başkanının öğretmen kökenli olmasıdır onu kitap sevdalısı yapan. Ve aynı zamanda memleket sevdalısıdır. Kaymakam Beyin aynı sevda tutkunluğu, Milli Eğitim Müdürünün mesleği gereği kitaplara sıcak bakması, çalışkan bir belediye kültür müdürü; gençliğin eğitimine kendini adanmış gençlik müdürü ve STK'lar belki de bölgenin en büyük şansısıdır.

Acı Göl, Meke Gölü, harikulade bir park sahası bölgenin eşsiz zenginliği olmuş. Sultan Selimiye Camii ve külliyesi

geçmişini göstermiş Karapınar'ın.

Bizlerse, çok kitap satmanın ötesinde kaç gönülde kaldığımız ya da kaç gönülün bizde kaldığı hesabını yapan; gönül adamı yazar ve şair olmaya devam edeceğiz. Aynı zamanda şehrimizin bir edebiyat şehri olduğunu; her iki kapının birinden şair çıktığını ve aynı zamanda bölgemizde edebiyata dair isimlerin çeşitli yerlere verildiğini anlatmak ve şehrimizi daha iyi tanıtmayı bir görev olarak addediyoruz. Öyle ki, Edebiyat Yolu, Şairler Tepesi, Şairler Parkı, Şairler Çınar'ı ve edebiyat ağına bağlanma şansını yakalamış olan şehrimizin edebiyat günleri son hızıyla devam ederken, her alana damga vuran bu kadim şehir yine büyük bir atılımın peşinde. Kahramanmaraş'a dışarıdan baktığınızda dondurmayı, biberi, tekstil, Maraş paçası, su ve doğal güzellikleri görebilirsiniz ama Kahramanmaraş'la içeriden baktığınız zaman, her insanda memleket sevdası, bayrak sevdası ve inanç, zulüm ve haksızlığa karşı bir başkaldırının dizeler halinde dilinden döküldüğünü duyarsınız.

Yazının bitiminde diyoruz ki isimler bölgenin başarısıyla değerlendiriliyor. Bir bölgenin ismi sözlük anlamı olmaktan çıkıyor ve o bölgenin geldiği nokta ile yeni bir anlam yükleniyor. (Karapınar), kara olmaktan çıkmış, çalışkanlığın, samimiyetin ve güzelliklerin sembolü olmuş diyebilirim.

Sizleri unutmayacağız.

DERMANIM SENSİN

Gönlüme münasip bulmuştum Seni,
Umudum zay' etme, gümanım Sensin,
Çareme bir tabip seçmiştim Seni,
Takatım tüketme, dermanım Sensin.

Sevdiğim sırrına ermek muradım,
Kalbime işleyen, fermanım Sensin,
Sevgimi önüne sermek maksadım,
Gönlüme taht kuran, mihmanım Sensin.

Dört yana savruldum, senin peşinden,
Varıp sığınacak, limanım Sensin,
Âlimî, bin parça oldum sevginden,
Derip, derleyecek, ceman'ım Sensin.

- 06.09.2025

münasip: beğenilen, hoş giden, uygun

zayi etmek: yitirmek, kaybetmek

güman: zan, şüphe, kuşku

takat: vücuttaki iş yapabilme, başarabilme gücü; derman, hâl, mecal

mihman: misafir, konuk

dermek: bir araya getirmek, toplamak

ceman: toplam olarak, hepsini içine alarak, hep birlikte, yekûn

DİL SAKİSİ

Zaman işler sükût denilen abideyi
Ki kırgın taşları incelten beliğ lafzdır
Ruh, silkinir çarptıkça zindanlarına
Kafes iki cihanı tutsa söyletmez
Kelam uçar ehli divana
Divana varır da tene örtü sererler
Üşüsün dil sakisi biraz daha biraz daha...

Kaderin üstünde yerin göklere sözü vardır
İmtihanı dilsiz bir kâinat vardır
Göklerin yere kadar uzanan ahı
Bülbülün derdindedir darağacı
Güle lütuf yok, asılacak sözler vardır

HAK AŞKINA PİR AŞKINA

sevgi çağır sevgi söyle
es türkülerin dilinde
mısralarla salın şöyle
raks ederek ekseninde
Arguvandan Malatyadan

aslın asaletim belli
sazın sözün halkın dili
leyla mecnun hikâyesi
aşk ile verilen eli
nail et Allah adına

cemalim şiir dillerim
gizemli ve de efsunlu
mihr-i muhabbet yüreğim
asumanda divan durur
zikir eder semah döner

hak aşkına pir aşkına

NOTLAR BAĞIŞLA - I

Bilmezdik, küçüktük.
Fırlar etmemişti, henüz aklımız.
Siyah beyazdı televizyon.
Uykular haramdı boks maçında.
Maçın mucidi onlardı, savaşanlar siyah.
Birini tutardık, öbürü düşman.
Sormazdık, bu kavgadan nemalanan kim?
Aslında unutturdular bize istikameti.
Futbol maçlarını bilirim seyretmedim statlarda.
Mabede dönüştürüleli acır yüreğim insana.
Onlardı, mucidi bu hastalığın.
Yendiyssek unutturduk acılarımızı bir bir...
Kalecimiz onlardandı golcülerimiz onlardan.
Alkışlardık avuç ayalarımız patlardı adeta...
Bir de gavur olsaydı rakibimiz sahada.
Bilmezdik, söylemediler oyun olduğunu.
Harcadığımız para tonlarca dense atma yabana...
Talih kuşu konsa bir başımıza
Hayır hasenat Camii yaptırma...
Unuttuk bunları baştan
Öyle dediler anlattılar bir şey olmaz...
Ev al araba al ihtiyacıdır, çağın...
Patenti yerliydi içimizde banka kuranların...
Şimdi desem ötesini yanlış anlarsın...
Her birimizin geleceği ipotekli...
Çocuklarımıza mirasımız onların değil...
Söylemek istemezdim günahlarımızı...
Ne yemek bizim ne şu gıdalarımız ithal de-
ğil mi bizim?..
Ne elbisemiz ne ayakkabımız hatta ekmeğimiz...
Yerli malı desen etiket değişir biz biz değiliz...
Desem içimdekini gel hicret edelim başka şehre...
Her şehir bizimdir tükettiğimiz bize ait değil...
Gel yakma desem yazdığımız mektupları...
Ele verir bizi gençlik heyecanı...
Yaşadığımız hayatta yokuz veya biz devrana
ait değiliz...
Ne dense itirazlar yükselir, kendince insanın.
Recme hazır kimisi ellerinde kaldırımdan
sökülü taşlar...
İşlediğimiz kendi günahlarından değil...
Söylediğinizi anlasalar ah keşke bilseler de-
nileni...

Konuşmazlardı dost görünen içimizdeki o
yabancılar...
Onlar ki bu toprağın insanı, eğitmenleri
bizden değil.
Ne çekmişse ağaç, balta suçsuz sapına ağlar daim.
Biz bu toprakların çocuğu olmakla övünü-
rüz topraklar kısırlaştı...
Yetişmez artık her sebze ve meyve...
Onlar tohum vermezse topraklar bize ait
değil...
Bağışla!..
Kabre koyduğumuz yaşayanlardı, bir dönem.
Yeryüzünde kalanlar, ölmemiş ölülerdir, ya-
şayanı belli değil.
Biz, şehirleri mezarlara çevirdik, kabirler
çoktan katlı.
Ne bir kitabesi var, mezarların üzerinde ne
bir işaret.
Her sitenin önünde kimlik soran görevli
vardır, isimleri konutların üzerinde şaşaalı.
Sormazdı kabristanda hiç kimse.
Ne kimlik ne sual, ziyaretlerde.
Fatiha okursun, kabir başında.
Dalarsın geçmişe, çocukluk hatıralarına.
Yaşadıkların canlanır, bir bir.
Yanağında ıslaklık...
Yaşayan ölüler kabristanında dua bilen de
kalmadı.
Ölmeyeceklermiş gibi saltanat.
Bağışla, bizi Rabbim!..
Biz şehirdeniz, şehirler bizden değil...

ÇİNGENE ÇİÇEĞİ

Bu bir itiraftır
İtiraftır bu:

Seni Buckingham Sarayı'nda unutmuşlar
Beni Kahramanmaraş Kalesi'nde

Dün bir gülle konuştum
Dilim mürekkebe sustu,
Etim düştü ağzımdan

Yeri gelmişken
Gelmişken yeri:

O şehre, bir abide gibi seni koymuşlar
Beni mumyalanan bir tabuta

Boynunu eğmişsin
Rüyamdan düşmüş
Rimelin

Sordum güle,
Güle sordum:

Mesela kalbin olsaydı
Ve beni bir yangının içinden izleseydin
Küllerime “İyi ki” der miydin?

Hayır hayır—Ahmet Erhan'la sustum
Köküyle sustu,
Yaprak ağladı

Sen bir gülüşle dünyayı kandırırken
Ben bir susuşla kendimi anlatmışım

Ben çekmişim kalemimi kalbine mühür diye
Geceyi ikiye bölmüşüm
Sesimi, suskunluğuna

Aramızda Rumeli Köprüsü
Aramızda milyonlarca beşer
Ve hokkabazlar—
Gerçeği eğip büken,
Aynayı kırıp yansıyanı unutan

Dünyanın dönüşü hep
Zıt yöne, hep uzağa

Aramızda...
Ruhuma batan
Gül tırnağı
Körlüğüne renk

Kanım

Sen gözde en olmuşsun
Ben düşmüşüm yüksekte

Seninle her yanım
Her anım seninleydi

Ki olsaydı
Oğuz Atay ölmeseydi de
Sevgili Bilgey'le ihtimaller denizinde kalsaydık

Bitpazarından Kayabaşı'na el ele
Cümle içinde
Durabilseydik

Sen şimdi Galler Prensi'yle
Clarence House'da
Beş çayında

Ben Gafarlı Cumhuriyeti'nde
Ucu eskimiş bir kalemle şimdi rüyâlarda
Şiir rüyâlarda!

Kayabaşı'nda çocuk doğduğum evde
Aklım
Bir parkta, Onikişubat İlkokulu'nda
Bin gecelik uykusuzlukta
Gözlerim cürmünce sancıda
Yolum düşmüşken dünyaya
Sen çok uzaklarda...

Gökdelenler sana boyun bükmüş
Ben basamaklara çıkmışım

Bir mektup yazmışım
İçinde “keşke” varmış
Bir de “hiç”

Hiç çekiyorum
Çekiyorum iç:

Ah Esmeralda
Çingene çiçeği

Ben göğe bakmayı unuttum
Sen yere inmeyi

BİZİM TOPRAKLARA

Bizim topraklar ki kadim insanlık binasının taşı, tuğlası, harcı; rengi, deseni, motifi, nakışı ve bütün bileşenleriyle insanlığın haritası. Milyon seneler evvelinden başlayan beşer serüveninin uygarlık eşiği ve insanlık beşiği olması hasebiyle, muhteşem bir malikânedir bu ülke. Her kavimden insanın uğrak yeri. Bir çoğunun da öz be öz memleketi.

Güzel insanların lebalep ve ağzına kadar dolu olduğu medeniyet merdiveni. Masmavi gökyüzünün çepeçevre kucakladığı yemyeşil bir coğrafya. Her milletten insanın tazim ve hürmet dolu sözleriyle mübarek bir ziyaretgâh. Keza zalimlerin, tiranların ve zorbaların da rüyasını süsleyen bereketli topraklar.

Her mevsimin içesiye ve doyasıya yaşandığı bir cennet bahçesi. Her çiçekten numunenin boy verdiği, hayata merhaba dediği mümbit arazi. Ağlayana kucak açan, mağdur ve mazlumu sinesinde besleyen şefkatli bir valide; çile dergâhının merhametli muallimesi.

Yavrulara göz kulak olan maharetli bir daye. Efendisine ihanet etmeyen bir halayık. Talebeye karşı hassas bir muallim ve güngörmüş bir koca lala. Üniversite ayarında devasa bir mektep. Sıralarında edeple oturan ve derslerini dikkatle dinleyen talebenin kutsi ikametgâhı.

İsteyene sonuna kadar sofrasını açan bah-tiyar bir ana. Korkudan sararıp solmuş, ürkmüş ve sinmiş her cana barınak ve korunaklı harika bir ev. Salkım saçak söğütlerinin altında herkese ikramda bulunan gönlü zengin bir ev sahibi. Gönüllere taht kurmuş bir ahu dilber.

Her misafire kalbin kapılarını açan kutlu hane. Sahillerinde gönül eğleyen her gönül erbabına bir arınma kurnası. Dağlarında binbir çeşit nimet saklayan gizli bir taam ve yiyecek mahzeni. Tarlalarında her mahsulünü ikram eden diğergâm bir el. Vermeyi öncelik bilen, almayı da ihtiyacı nispetinde bilen bir gönül eri. Doyduğu vakit, gözü de doyuran bir konak.

Bu muhteşem zenginlikteki güzel memlekette her renkten çiçek yetişirdi. Gonca güller açardı. Rengârenk bahçeleri vardı. Bağında bostanında her çeşit meyve ve sebze vardı. Bu kadim ülkenin güzel rüyaları, o hülyalı düşlerde uçuşan gök kanatlı kuşları

vardı. Aşıyanlarında ve kuş yuvalarında bül-bül sesleri eksik olmuyor ve her yerden duyuluyordu.

Bu güzide ve seçilmiş mükemmel memleketin dağında, ormanında, obasında, ovasında velhasıl her mekânında yanık sinelerin buğulu sesleri yankılanırdı. Her yöresinde aşk şarkıları ve sevdâ türküleri tülünip dururdu. Şimdi ise acılı ağıtlar yükselmektedir sıvasız evlerden ve kiremitsiz damlardan. Sel gibi akan gözyaşları insanın içinde birikmektedir.

Her hanesinde huzur tüten bacaları vardı. Ocakta pişen, her derde derman şifa kokulu çorbalar sunulurdu Tanrı misafirlerine. Pencerelerini gece gündüz namahreme açmayan kutlu konak. Kapılarındaki süslü işaret tokmakları, her kim gelmişse geleni de ayırıyordu. Tavani maharetli eller tarafından nakışlı işlemelerle süslenmiş ebemkuşağı gök kapısı.

Masmavi gökyüzü karardı, her yeri koyu bir sis perdesi sardı. Göz gözü görmüyor. Bütün mekânları gri bir ton sarmış ki iç karartıcı korkunç manzara. Özgürlük semasının dili dudağı kurudu. Her zürriyetsiz zalim bir çiçeğini koparıp gitti. Bağ da bahçesi de harabe artık.

Şimdi bu hengâme, şamata, patırtı ve gü-rültüde her yürek dayanılmaz bir acı içinde kıvranıp duruyor. Her karış toprağında nice güzellik bulunan, nice güzelliğe bekçilik eden ve yüreği ısıdıran bir iklimde sahip bu müstesna memleket ve seçkin vatan ehil ellerden yardım bekliyor.

Hemen herkes bir ev veya bir toprak sahibi olayım peşinde koşturuyor gece gündüz. Yetimin, muhtacın sesi soluğu hiçbir yerden duyulmuyor ve işitilmiyor artık. Eninde sonunda herkes bir toprağa kavuşacak ama o toprağa değil, toprak ona sahip olacak ve gö-zünü doyuracak.

“Gün ola, harman ola.” diye beklemek dü-şüyor her içi yanana. Herkes ecel tırpanıyla biçildiği vakit, kimi mahsulünü alıp gidecek kimi de saman yığını halini alacak ve çürü-yüp gidecek. Kimi güzellikle kimi de nefret ile yâd edilecektir.

“Zayıfların ayağıyla yürüyün.” Nebevî ilke-sine münasip, hakikat ve dil ehli insan olmak temennisi en büyük arzumuz.

BRE GAFİL

Zünnar mı taktın beline bre gafil
Çamur bulaşmış eteğine
Yüzünde alaycı gülüş
Ne ararsın İrem bahçesinde
Dilini kaplamış çifit
Bülbülü hasım sayarsın
Kara çalmışsın yüzüne
Geceye meydan okursun
Kustuğun zehir, ab-ı hayat sanırsın
Geçtiğin yerde kurutursun toprağı
Kendini Lokman sanırsın
Benim gözümde bir garip cüce
Er meydanında nam mı salarsın
Yiyeceğin bir lokma
İçeceğin bir yudum su
Karıncanın ağzındakine göz dikersin
Nuru gitmiş gözlerinin
Amâlara dil uzatırsın
Dişlerinin arasında insan eti
Kurtlara çalım satarsın
Nerede unuttun vicdanını
Sokaklarda namus satarsın
Bebeklerin kanı var ellerinde
Kına diye çalım satarsın
İşin gücün olmuş hile
Yüz yok ki meymenetinde
Ar'sızlara ar satarsın
Kefesiz terazi elinde
Mazlumlara hak satarsın
Bre gafil
Sen bu gidişle
Kevser suyunda
Zor abdest alırsın

TILSIMLI KANATLARIN LABİRENTİ

Kader duvarında titreşen o ince parıltı;
Umudun eski kabuğu, içimde hâlâ ılık.
Benlik, kadim bir yaranın kıyısında oyalanır—
Gölgenin sessizliğine sinmiş, dua gibi derin.

Kalbin koridorlarında sürünen ayaz,
Kırık bir ışığın içinden akşamı çağırır.
Gönül, ağır bir parıltıya tutunur;
Şelale izinde yürüyen gölgeyi,
Mavera'dan esen o ince nefes taşır.

Hafızanın kıyısında bir niyaz filizlenir;
Çocukluk, suskun bir kuyudan sızan serinlik...
Zamanın kıvrımında seğiren bakış,
Ruhun çatısında usul bir kıvılcım uyandırır.

Sessizliğin rahminde erguvan bir akşam büyür,
Mazinin paslı mührü tek nefeste çözülür.
Hayalin sarnıcına damlayan anılar,
Labirentin kuytusunda, buğulu bir çiçek gibi açar.

Evrenin gri uğultusu, kalbin yokuşlarına perde çeker,
Orada, derin bir ezgi kımıldar.
Tövbe ertesi o ince sızı,
Ufkun sınırında yankılanıp yaklaşır.

Ve o an—
Karanlığı yaran tılsımlı kanatlar;
Gecenin mavisini yırtarak,
Sonsuzluğa o son ışığı taşır.

SEVGİYİ ALIP GELDİM

Dağılıp kırılıyor çiçekler üşüyünce,
Ne zaman gökyüzüne baksam solgun,
İçimde ağlayan bir pınar var, suyu derin,
Işıkları açmayın, görmeyin yaram derin.
Korkmamayı öğrenemez henüz çocuklar,
Açık bırakmış türküsünü kara hüznün,
Bakışların gizli saklı akşamlarda serin,
Sessiz yakın ümitlerimi ortaya serin.
Ateşe attım yanaklarını artık küle döner,
Kırgın sokakların taşları yorgun,
Pişman olsan bulutlar üzerime düşer,
Affederse naif kalbim dara düşer.
Kimseyi sen gibi görmedim ben hayatta,
Yapraklar dökülünce bile ağlar kirpiklerim
Enderdir gün gelip ölmek uğrun için,
Düşünmeden vuruldum yandım için için.
Yüzüm türlü türlü çizgilere boğulmuş,
Kimseye dokunmaz sevdamdaki düğüm,
Kanıadı kırılmış kuşlara destan adım,
Bir Yıldırım Çarptı Sanki İstanbul'a...

Bir yıldırım çarptı sanki.
İstanbul'un en yüksek tepesine.
Çamlıca gel söyle sen bana bu sevda kime ne?
Ayrılırsak biz seninle ayrılalım yar.

BİR YILDIRIM ÇARPTI SANKİ İSTANBUL'A

Bir Yıldırım Çarptı Sanki İstanbul'a...

Bir yıldırım çarptı sanki.

İstanbul'un en yüksek tepesine.

Çamlıca gel söyle sen bana bu sevda kime ne?

Ayrılırsak biz seninle ayrılalım yar.

İstanbul bizi kıskansın neye yarar?

Aslında tek bir gerçek var.

O da yalnız kaldı İstanbul.

Beni asla terketme sen dur.

İstanbul bana bakma.

Niye diye sormayacağım ama.

Sebebi zaten farklı, sen yüksektesin ben alçakta.

Olsun kaderimiz zaten aynı bir masalda.

Yolun açık olsun İstanbul.

Yolcunu sen sağlam yere bağla.

BİR KISIM AKRABA

zaman içinde değişir
insanların çizdiği yollar
savaşı savunur öteki barışı
için için yanar külün öbeği
kimse su dökmez üstüne

olan biten ayrıştır gider
açığa çıkar taşlı tarlanın kemikleri
akşamı geçer gecenin yıldızı
her masadan bol bol içer
hiç değişmez söylediğin şarkılar
dudağına sürdüğün kırmızı
direncin olsun bundan sonra

hiç çifte çubuğa gitmedin ki
hiç bilmezsin elden çıkan toprakları
sana yeter iyi günlerin birkaç hatırası
hiç gelmedin öte dünyadan bu tarafa
bizim yaptığımız tımar ödediğimiz sevgi
belki de hayatımızın son demi

hep içine bakar sarayın kapısı
örtüsü bizim dokunduğumuz umutlar
ufkumuzdan bile geçmedi bu güne kadar
evin dışına taşıyor gecenin karanlığı
oysa bizim seçtiğimiz sözcüklerin hepsi
çocukların rüzgârı buğday tanesi

SALKIM SÖĞÜT RÖPORTAJLARI - 29

ŞAİR - YAZAR HASAN EJDERHA İLE SÖYLEŞİ

"MARAŞLI OLUP DA ŞAİR, YAZAR OLMAMAKTIR ZOR OLAN"

SORU: Okurlarımızın sizi daha yakından tanımalarını istiyoruz, Hasan Ejderha kimdir? Biraz kendinizden bahseder misiniz?

CEVAP: 1962 yılında Kahramanmaraş merkeze bağlı Karadere-Harmançık'ta doğmuşum. İlkokulu doğduğum yerde, ortaöğrenimimi Kahramanmaraş'ta tamamladım. Edebiyat okuma arzuma rağmen işletme okudum. Fakat hep edebiyatla meşgul oldum.

Yazmaya ortaokulda başladım. Önce Kahramanmaraş ve çevresinde çıkan mahalli yayınlarda şiir ve hikâye yayınlamaya başladım. Şiir ve hikâyelerim

daha sonra Dolunay, Türk Edebiyatı, Milli Kültür, Gençliğin Sesi, Güneysu, Yeni Hasat, Taşra, Kırığı, Gülbang, Genç Adım, Evvelbahar, Ayna, Tomurcuk, Şardağı, Yitik Düşler, Dört Mevsim Maraş, Kırklar, Dergâh ve Türk Dili gibi birçok dergide yayınlandı.

1993'te Ecdat Yayınlarından "Seni Yaşamadan Olmaz" adlı şiir kitabım, 2012'de Sage Yayınlarından "Marallar Oymağında Bir Ceylanla Oturup Ağlamak" adlı şiir kitabım, 2013'de yine Sage Yayınlarından "MARAŞ'ın Cezbeli Gülleri" otobiyografik hikâye kitabım 2014'de Kuğu Kitap'tan "Kayık Tepe Operasyonu" romanım, 2016'da

Semer kand Eşik Yayınlarından “Sokakbaşı” romanım yayınlandı.

Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi -2014 YILIN KAHRAMANLARI- EDEBİYAT ÖDÜLÜ.

“İçimdeki Hırçın Çocuk (Hayatın Kıyısından Başlamak)” Romanı ile Semer kand Çocuk Macera Romanı Jüri Özel Ödülü.

“Sokakbaşı” hikâyesiyle, Mehmet Akif İnan “Ödenmiş Bedeller Unutulmasın” ödülü (Mansiyon)

“KARA CELAL” Hikâyesiyle Ümraniye Belediyesi 4. Geleneksel Hikâye Ödülü (Mansiyon) ile ödüllendirildim.

Türkiye Yazarlar Birliği ve Avrasya Yazarlar Birliği Üyesiyim.

Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi'nden emekli oldum.

ÇALIYI UCUNDAN SÜRÜYEN DELİLER GİBİDİR YÜREĞİM

SORU: Şiir sizin için nedir? Bir şiirinizde geçen "Vurulup Vurulup Kıvranmaya Tiryakiyim" ifadesi, şiirle aranızdaki tutkulu ve hatta acılı ilişkiyi mi anlatıyor? Şiirinizi besleyen temalara kaynak nedir?

CEVAP: “Çalışı ucundan sürüyen deliler gibidir yüreğim” mısraları ile başlar Vurulup Vurulup Kıvranmaya Tiryakiyim şiiri; şairin hal-i pûr melali ortada... zaten şairlik ve şiir böyle bir delilik hâli değil mi? “Ya ben öleyim mi söylemeyince” diyen şairin mısraında olduğu gibi. Bunca hal içinde söylememek olur mu? Kaldı ki söylemeden zaten yapamaz şair. Belki dünyadaki bunca hallerden neşet ediyor şiir. Esas manada şiir bu değildir belki de. Belki de bir feryat şekli, bir itiraz şeklidir bu şiirler. Belki de şiir bambaşka bir şeydir. Belki de biz şu anda şeytan taşlamaktan namaz kılmaya vakit bulamaz bir durumu yaşıyoruzdur şiir noktasında. Oysa medeniyetin şiirini yazmak, medeniyetin güzelliklerini, mısraların estetiğinde damıtmak daha lezzetli olsa gerektir şiir ve şair açısından.

Beslendiğim kaynaklara gelince: Acılarla beslenmişiz esasında. Diğer taraf-

tan üstatlar manasında da beslenme kaynakları var elbette. Divan edebiyatı şerhlerinin kıyısından bucağından tırtıklamalarla beslenmek, beslenmek sayılırsa... Ne yazık ki aslını okuyamadığımız, anlayamadığımız bir hazine sandığı olarak duruyor divan edebiyatı ama değerlendiremiyoruz. Anlayanlar ise teknisyen olmaktan öte gidemiyorlar. Divan edebiyatını tam olarak bilen anlayanlar var elbette. Lakin biz onların şerhlerini bile anlamaktan yoksun olarak yetiştik. Esas beslenmemiz ise: özellikler bizim nesil için Yunus, Mehmet Akif, Necip Fazıl, Sezai Karakoç, Cemil Meriç, Nurettin Topçu... Ve romanlar, hikâyeler... Bunların üstüne; tüm bunların üstüne köydeki çocukluk ve o yerli kültürün unsurları. Bizim evde kışın belirli günlerinde “siret” okumaları mesela... Hazreti Ali- Kan Kalesi hikâyeleriyle büyümek bir başka. Sonra bir sümbülün, nergisin her yıl aynı yerden yeniden fişkirildiğini görmek ve bir sonraki yıl aynı güzelliğin, yine aynı yerden doğacağını bilmek ve bununla yaşamak şiir, sanat edebiyat için beslenme kaynağı değil de nedir?

BİR TOPLUMUN ŞUURLU OLDUĞUNUN GÖSTERGESİ ESTETİK ANLAYIŞIDIR

SORU: Şiir-Şuur ilişkisini önemsediginizi belirtiyorsunuz. Bir şairin, şiir aracılığıyla toplumsal şuur etkilemesi, dönüştürmesi nasıl olur?

CEVAP: Şiir-şuur ilişkisi gerçekten önemli bir mevzu; yetmiş iki saat konuşulabilir. Bir toplumun şuurlu olduğunun göstergesidir estetik anlayış seviyesi. Bu sadece şiir değil elbette. Güzel sanatların her şubesindeki seviye toplumun şuur seviyesini belirler; elbette bu manada şiir, gerçek şiir en güçlü araçtır.

SORU: Hikâye ve roman türlerinde de eserleriniz var. Hangi türde kendinizi daha özgür hissediyorsunuz?

CEVAP:Hikâye ve romanda, özellikle roman yazarken (eminim başarılı bir romancı olarak sizin de başınıza gelmiştir) çoğu zaman yaşadığım ilginç haller var; iki kahramanı karşılaştırıp konuştururken, kahramanlarınız sizin kurguladığınız diyalogu bitirdikten sonra kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlar. Bazen deliriyor muyum diye düşündüğünüz bile oluyor. Zira sizin kurguladığınız kahramanlarınız sizin söylediğiniz diyalogları bitirip, konuşmaya devam ettiklerinde zabıt kâtibi gibi hissediyorsunuz. O bakımdan şair daha özgür; lakin şiire saygısı var ise saçmalayacak kadar da hür değildir. İşte tam bu noktayı aştığı an ise gerçek şiire ihanet etmiştir.

SORU: Sanatın, "özden söylenen sözün estetiğe bürünerek söylenmesi" olduğunu söylüyorsunuz. Günümüz sanat ortamında, estetiğin ve özün dengesi sizce nasıl kuruluyor?

CEVAP:Ne yazık ki ölçülü söylemeyi öğrenmeden serbest şiir yazmaya kalkan şairlerin türediği bu çağda bu mevzuyla konuşmak anlaşılacak bir şey değildir.

ISRARLA VE İNATLA KENDİMİ GELENEKSEL ÇİZGİDE KONUMLANDIRIYORUM

SORU: Edebiyat dünyasında kendinizi geleneksel bir çizgide mi, yoksa modern bir çizgide mi konumlandırıyorsunuz? Bu tercihin eserlerinize yansımaları nelerdir?

CEVAP:Elbette kendimi geleneksel bir çizgide konumlandırıyorum. Hatta ısrarla ve inatla geleneksel çizgi. Aksi halde edebiyata öykünme durumuna düşmüş olmaktan korkarım.

SORU: İlk şiir kitabınızın adı "Seni Yaşamadan Olmaz" (1993). Bu ismin arkasındaki anlam ve hikâye nedir? Kitap, o dönemki gençlik heyecanınızı ve edebi duruşunuzu mu özetliyor?

CEVAP:"Seni Yaşamadan Olmaz" ifadesi bir beşerî aşk söylemi değildir. Tamamen edebi duruşumu, poetikamı özetliyor. Ali birden ikiye geçemezdi/ Bire beş gelen hasat/ bakarsın bu yıl gelmezdi/seni yaşamadan.

İTİRAF ETMELİYİM Kİ HİKÂYE VE ROMAN BENİM KURTARICIM OLDU

SORU: "Marallar Oymağında Bir Ceylanla Oturup Ağlamak" gibi lirik ve derin başlıklara sahip şiir kitaplarınız var. Eserlerinizde sıkça rastlanan hüznün, yalnızlık, doğa ve aşk temalarını nasıl yorumluyorsunuz?

CEVAP:İslam kültüründe ceylan malumdur tüm okuyucularımızın. Şairin ana ceylanla maral ile oturup ağlaması acının zirvesidir aslında. İşte tam o kapı şiire giriş kapısıdır. İtiraf etmeliyim ki hikâye ve roman benim kurtarıcım; zira sürekli o kapının ötesinde olmaya can dayanmaz ve insan sosyal hayatını sürdüremez.

SORU: "Kayık Tepe Operasyonu" ve "Sokakbaşı" romanlarınızın konularını belirlerken sizi tetikleyen olaylar veya düşünceler neler oldu? Şiirinizdeki derinlik ve lirizm, romanlarınıza nasıl bir atmosfer katıyor?

CEVAP:"Kayık Tepe Operasyonu" romanı Doğu ve Güneydoğu'da terör mücadelemizin romanı. Sokakbaşı romanı ise çocukluğumun ve gençlik yıllarıma Maraş'ın romanı. Maraş olayları dâhil, şehrin o yıllardaki resmini de aktarmak istedim. Bir miktar da şiir romanın diline girerse ne olurdu da bir miktar denemiş oldum.

SORU: Fotoğrafçılıkla da ilgileniyorsunuz ve hatta sergiler açmışsınız. Şiir ve fotoğraf arasında sizin için bir ilişki var mı? Bir fotoğraf karesi, bir şiire veya hikâyeye nasıl ilham verebiliyor?

CEVAP:Aslında fotoğraf gelip beni buldu. Seni Yaşamadan Olmaz şiir kitabım için bir kapak fotoğrafı arıyor

ve ben de ne görsem çekiyordum tabiatta. Kitabın kapağını oluşturan alıç ağacının fotoğrafını çekmek içi tarlaya uzanmış alıç ağacına bakıyordum ve biraz yandan bakınca alıç ağacının ortasındaki kap şeklinde boşluğu gördüm. Daha sonra ağacın üzeri hizasına bir bulutun ilerlediğini gördüm. Beklerken grup kıızıllığı oluştu ve fotoğrafı çektim. Oradan kalktığımda artık tabiatteki her hareketliliği izleyen ve fotoğrafını çeken biri olup çıkmıştım.

KAHRAMANMARAŞLI OLMANIN ONURU YETER BİZİM İÇİN

SORU: Kahramanmaraş'ın yetiştirdiği önemli bir isimsiniz. "Şairler Şehri" olarak bilinen Kahramanmaraş'ın kültürel atmosferi, sizin edebiyatınızı ve hayat felsefenizi nasıl şekillendirdi?

CEVAP:Elbette bu şehrin suyunu içip havasını solumanın etkisi çok büyük. Kahramanmaraşlı olmanın onuru yeter bizim için. Maraşlı olup da şair yazar olmamaktır zor olan...

SORU: Uzun yıllar Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) Kahramanmaraş Şubesi Başkanlığı ve yönetim kurulu üyeliği yaptınız. Edebiyat örgütlenmelerinin günümüz yazar ve şairleri için ne tür faydaları olduğunu düşünüyorsunuz?

CEVAP:Elbette her alanda örgütlenmenin kendi alanındaki üyelerine faydası büyüktür. Biz bu durumu bir araya gelip üyelerin hakkını aramak çabasından öte; üyelerin bir araya gelip hem hal olmalarının daha başarılı sonuçlara ulaştığını gözlemledik.

SORU: Kahramanmaraş Unesco Edebiyat şehri ilan edildi. Bu sürecin kent edebiyatına ve kalem ehline ne gibi bir katkısı olur. Daha doğrusu Unesco'dan beklentileriniz nelerdir?

CEVAP:Öncelikle emeği geçenleri, yoğun çaba harcayanları tebrik ediyorum. Hayırlara vesile olsun inşallah.

YAZAR VE ŞAİR YAZMAKTAN ÇOK OKUMALI

SORU: Son yıllarda edebi faaliyetleriyle öne çıkan Mesder hakkında neler düşünüyorsunuz?

CEVAP:Güzel faaliyetlerle özlenen işlere imza atıyor Mesder. Depremden sonra şehir dışında ikametim dolayısıyla programların bazılarına katılamasam da muhabbetle takip ediyorum. Yürekten kutluyorum.

SORU: Son olarak salkım Söğüt okurlarına ve Yeni nesil şair ve yazarlara hem edebi üretim hem de kişisel duruş olarak ne gibi tavsiyelerde bulunursunuz?

CEVAP: Estağfirullah. Haddimiz değil kimseye bir şey söylemek... fakat Salkım Söğüt iyi şairlerin yetişmesine vesile oluyor izlediğim kadarıyla.

Genel olarak birkaç cümle kuracak olursak; bir kere yazar ve şair yazmaktan çok okumalı. Yazmak başka bir atmosfer. Zaten gelir de yazmazsanız, beni yaz yaz diye beyninizi patlatır. En önemlisi de herkesin malumudur ki dünyada söylenmemiş hiçbir söz yoktur. İşte tam bu noktada şair ve yazarın ne söylediği değil de nasıl söylediği önem arz ediyor.

Bu güzel söyleşi için çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.